

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy hóra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a
lap szétküldésére vonatkozó
fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

Elernyedttársadalom.

Pécs, 1899. augusztus 4.

(→) A végén járunk azoknak a dicső események félszázados évfordulójának, melyek ezernyolcszáznegyvennyolcat a népek hajnalcsillagává, Magyarország megváltásának esztendejévé tették. A végén járunk mindazoknak az ünnepségeknek, melyeket ily események félszázados évfordulójakor bármely nemzet is rendezni szokott, ha csak megéri az évfordulót. Még csak október hatodikát kell megünnepelnünk és akkor elmúlt fölöttünk egy félszázad, mely félszázaddal előbb félistenek támadának s harcoltak és hulltak el a magyar szabadságért.

És ha visszatekintünk egy félszázaddal előbb, látni fogjuk, hogy mindama dicső eseményeket, melyek akkor történtek s melyek félszázados évfordulóját most ünnepejük, a társadalom készítette elő. Az előrehaladó társadalom letörte a maradi politikát és a társadalom jelszavait dobta ki a politika világpiacára s társadalmi uton készítette elő azt a harcot, mely azután politikailag szervezve meghozta a népek szabadságát, egyenlőségét, testvériségét s meghozta a magyarnak is a szabadság vérrózsáit.

És ha ma nézzük azokat a megemlékező ünnepségeket, melyekkel a magyar szabadságharc félszázados évfordulóját megünnepeli a magyar, ismét csak azt látjuk, hogy ezeket is a társadalom készíti elő és viszi végbe. Az uralkodó politika távol tartja magát tőlük és csendes egyhangúsággal nézi, hogy mikép ünnepli a társadalom azokat az eseményeket, melyek annak idején az erőteljes társadalom előrehaladása által levert konzervatív politikán épültek föl s melyek életet, azaz hogy a megélésre alkalmat adtak annak a politikának, a mely azóta uralkodik és kormányoz, de nincs bátorsága azokat az eseményeket megünnepelni, melyeknek létét köszönheti.

De a mai társadalomnak nincs ereje már ahhoz, hogy a politikát, mely megint csak a konzervativizmus bilincseiben sanyalódik, fölrazná, lábra állítaná és odavinné hódolatra azok elé a nagy események elé, melyek az életre alkalmat adtak neki. Az uralkodó politika khinai fallal zárja el magát minden nemzeti ünnep elől s ha a

társadalom lelkesedése oly elementáris erővel tör is ki, mint a Petőfi-ünnepen történt, akkor is csak lehetőleg jelentéktelen módon képviselteti magát a nemzet ünnepén, de még azért itt is kiveszimagának azt a jogot, hogy hivatalos tósztot mondhasson s e tószttban megmentse magát a rebellizmus esetleges látszatától loyaltásának elsőként való hirdetésével.

A mint elernyedttársadalom országos dolgok intézésében, úgy elernyedttársadalom helyi, a városi ügyek vezérlésében is. Itt is a politika konzervativizmusa vezet; a hivatalos ósdi hagyomány uralkodik a városok kormányzásában, tanácsban, közgyűlésben egyaránt és a társadalomnak nincs ereje hozzá, hogy a rozoga lábbon álló ósdi politikát arra az utra terelje, mely a közérdeknek minden tekintetben hasznára lenne.

Eklatáns példa erre Pécs város társadalmának működése, ha e működés arra irányul, hogy a toronyalatti politikának káros következményeitől megmentse e város lakóit.

Mindenekelőtt ez a társadalom mindig későn ébred föl; mindig későn jön öntudatra s csak akkor mentene már valamit veszélyeztetett érdekeiből, mikor a feje fölött már ég a ház.

Ime itt van a házbérkrajcár-adó ügye. Mondhatni, hogy egész forradalmi hangulat van a házbérkrajcár miatt a városban. Még a tisztviselők is elégedetlenkednek, kiknek fizetésjavítására szavazta meg ez adót a közgyűlés s elégedetlenkedik az egész város, úr és pór, szegény és gazdag, kereskedő és iparos, munkás és napszámos egyaránt. S közben pedig a konzervatívpolitika huzavonája csak elmérgesíti a dolgot; a tisztviselők türelmüket vesztve várják, mikor lesz hát bevezetett tény az ő fizetésjavításuk; a polgárok pedig még mindig reménykednek, hogy eredménye lesz harcuknak, mert hát a házbérkrajcár-adszedését fölfüggesztették és a torony alatti politika a kétségek Scyllája és Charybdise között hanykodik, hogy mit is csináljon, hogy a kecske is jóllakjék s a káposzta is megmaradjon?

Pedig hát korán sem kellene ily izgalomnak, ily elégedetlen hangulatnak lennie, ha a társadalom a sarkára áll annak idejében és odakiáltja a toronyalatti politiká-

nak, hogy eddig és ne tovább! Akkor nem rendelkezett volna ez a politika rólunk — nélkülünk és nem lett volna aktuális az a róka, melyről két bőrt nyúznak le.

A házbérkrajcár-adó közgyűlési tárgyalásakor alig emelkedett hang az ellen. Mindenki a nemes célt nézte, hogy egyszer valahára Pécs város tisztviselőinek olyan anyagi helyzete legyen, a milyen Pécs méltóságához illik. Ha póttadó-emelés révén javasolta volna a tanács a fizetések rendezését, bizonyára azt is megszavazta volna a közgyűlés. De a tanács a népszerűsége is néz ám és irtózik a póttadó-emeléstől, amit különben így is, úgy is nemsokára megint csak emelni kell.

Nos hát az elernyedttársadalom ekkor mélyen aludt. Nem volt senki, aki fölrazta volna álmából és kimutatta volna előtte, hogy mi lesz a házbérkrajcár-adó következménye?! Aludt egészen addig, míg a belügyminiszter jóvá nem hagyta a házbérkrajcár-adót.

Erre aztán fölébredt. És mint a gyerek, akit fölébredtekor megijesztenek, elkezdett sirni, siránkozni. Kereskedők, iparosok jártak fűhöz-fához, de persze minden későn volt már. Akkor kellett volna protestálni, mikor még nem volt jóváhagyva a dolog: mondták nekik és helyesen.

A társadalmi mozgalom erre egyszerre hevesen kitört. Értekezlet értekezletet követett s már azt hittük, hogy az ismeretlenség homályából néptribunok emelkednek elő és az értekezletek vezérszónokai olyan népszerűek lesznek, hogy Aidinger János képviselősege a végveszélybe jut. De hát az elernyedttársadalom mindeme heves tiltakozásának eredménye egy alázatos instancia lett, melyre még bélyegat is kell majd minden aláíró nevében ragasztani, mert különben bélyegcsontkításért megbüntetik őket.

S a legszebb volt ebben a házi forradalomban az, hogy még a szocialistákat is segítségül hívták a társadalmi harc vezetői. Ezek persze nem tudnak instancizni és most egyedül maradtak a téren, ők harcolnak továbbra is a házbérkrajcár-adó ellen, a meddig a protestálás hiábavalósága ki nem tűnik.

Az elernyedttársadalom reorganizá-

Ma, szombaton este utolsóelőtti nagy hangversenyét
rendezi a cs. és kir. 44. gyalogezred zenekara
a „Pannonia“ kertben.

Szabad bemenet. — Pschorr-sör.

lására pedig mikor jön el az idő? Lesznek-e, akik erőhöz segítsék?

Mert a mostan lefolyt társadalmi harc néptribunjaiból és vezérszónokaiból többet nem kérünk!

*** A hírlapirói tisztesség nevében.** Ezzel az alcímmel válaszol a »Pécsi Napló« lapunknak szerdán este megjelent számában „Meghurcolt csendőrség“ címen irt cikkére, melyben kimutattuk, hogy a P. N. hogyan csinálja a szenzációt, hogyan hurcolja meg a baksai csendőrséget alaptalan vádak közlésével. Neki most is csak másodrangu a hírlapirói tisztesség címe, mert főcímnem most is azt teszi: »Emberkinzás Baranyában«. Hát csak legyen neki az ő gusztusa szerint, mi ebből nem kérünk.

Azt mondja, hogy védelmére veszi fel a tollat és később limonádés hangulatnak jelzi a mi cikkünket? Ejnye, ejnye, hát még a limonádé ellen is kell védekezni s még a limonádétól is lehet beszámíthatatlan állapotba jutni? Mert csak beszámíthatatlan állapotban feledkezhetik meg egy tollforgató ember a hírlapirói tisztességről annyira, hogy olyan hangon válaszoljon, a hogy a »P. N.« válaszol. Hiszen a mi cikkünkben a legerősebb kifejezés az »alaptalan vád« volt, mitől dühösödött meg tehát annyira a P. N.? Bizonyára attól, hogy az elevenére tapintottunk és a tárgyilagossághoz hiven mutattuk ki cikkének alaptalanságát!

Másfél hasábon panaszkodik a P. N., hogy mi folyton cáfolgatjuk őt és ebből élünk. Nos hát bárhová is kívánnak bennünket a P. N.-ék, annyira nagy ellenségeinknek még se tartjuk őket, hogy ezt el is hiszik rólunk. Pokolbeli munka lenne, ha nekünk minden alaptalan hirt meg kellene cáfolni, a mit a P. N. közöl s inkább beállnánk a Danaidák hordóját töltögetni, mint ezt a munkát elvégezni. Nem; mi csak néha veszünk magunknak annyi fáradságot, hogy egy-egy nagyobb-jellegű alaptalan szenzációját a kellő értékére szállítsuk le. Nemsokára egy esztendeje lesz, hogy ezt tettük a pécsi üzletvesztéséről szóló hírével s most — egy év múlva — másodszor foglalkoztunk velük. Ez csak nem gyakori eset, vagy mi. Szó, a mi szó, családapák vagyunk, kell valamit az egészségünkkel is törődnünk, hát már csak ezért sem foglalkozhatunk gyakrabban a P. N. szenzációival.

Ez után a hosszalére eresztett panasz után azt mondja a P. N., hogy senki sem kért fel bennünket a cáfolatra. Ebben teljesen igaza van. De mért rója ezt fel bűnünkül? Hát talán ő csak akkor cáfol meg bármely alaptalan hirt, ha arra felkerik, vagy ráparancsolnak? Bizony mi nem várunk, — de el se fogadunk ilyen felhívást — hanem ha a közérdeket sértve látjuk, ha a közvéleményt félrevezetik, ekkor kötelességünknek tartjuk az alaptalan híreket — melyek rendszerint nagy emberek feldicsérésére és kis emberek meghurcolására íródnak — megcáfolni.

De pár perc múlva elfelejti a »P. N.«, hogy mit mondott fentebb és azt állítja, hogy a csendőrpáncsnokság iratta velünk a demetit. Maga-magát teszi tehát nevetségessé, a milyen nevetséges tőle az is, hogy ő — bár tudja, hogy a csendőrségnek megvan a maga felettes hatósága, a mely elégtételt vesz neki — azt kívánta volna, hogy a csendőrség küldjön be hozzá cáfolatot. Ez is rá vall a P. N. szokására; bármit írjon is, ha a legigazabb, vagy a legalaptalanabb dolgot, azért mindig kész helyreigazítani. Ő maga mondja. Most azonban nem kapott helyreigazítást, hanem sajtópört és kapott egy cáfolatot, mely hogy talált, legjobban a dühöngése bizonyítja.

Annyira dühöng, hogy még indiszkrét is lesz és elárulja, hogy a csendőrség helyreigazítás helyett rá telefonozott, még pedig »igen-igen tapintatos tónus«-ban. Hát persze, hogy az nem »tapintatosság«, ha a P. N.-től azt kérdezik, hogy mért nem irt egy árva szót soha az Engel-féle borhamisításról, hiszen az az egész ország borkereskedelmének tekintélyét tönkretette s nemcsak két embernek ártott, mint az emberkinzó csendőrök, még ha ez emberkinzás való volna is?!

Nos hát a P. N. ez önmagával következetlen volta jelzi az ötödfélhasábos cikknek azt az egyetlen hasábnyi részét is, a mely a mi közleményünknek cáfolata akar lenni.

Mi nem a birói előnyozásból, hanem a csendőrség felettes hatósága által megtartott hivatalos vizsgálat adataiból közöltük, hogy a közlemény valótlanosságokat tartalmaz. És hogy ez így is van, mutatja a P. N. ama ténye, hogy most már nem hivatkozik a régi tanukra, hanem úgy tesz, mint a telperes, ki perét veszni érzi és új tanukat jelent be. Ezek az új tanuk pedig csak hallomás útján vallanak, tehát csak másodkézből lehet tekinteni a hitelességüket is.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Denise.

— Igaz történet. —

Nagy orvos az idő.

Denise gyógyíthatatlannak hitte a sebet, melyet az első csalódás keserve ütött fiatal szívére.

És Denise szívének sebet mégis behegeszté a napok múlása, az emlékezetnek lassu halaványodása.

Sokáig tartott a gyógyulás. Hisz boldog ábrándjainak egéből nagyon mélyre kellett hullnia s gyermeteg rajongásának röpke szárnyait e hullás eltördöste mind.

Armandot nem kötö a hűség esküje Denisehez. Szerelméről soha nem volt szó közöttük. Egész történetük csak az, hogy Armand vonzalmat érzett a gyermek leányhoz, gyönyörrel szemlélte az első ifjúság bűbáját arcán s lenge termetén, élvezettel tekintett égszín szép szemeinek mosolygó tükrébe s elragadta Denise élénk szelleme, örök vídamsága.

A leány pedig álmainak hőst, szívének eszményképét vélte megtestesülve látni Armandban és szerette őt azzal az áhitatszerű szerelemmel, mely a fiatal leányszív meny-

nyi adománya s melynek a titokzatosság a jellege.

Armand egy szép napon vőlegény lett. Nem a Denise vőlegénye. Denise különben is még gyermek volt. Armand vőlegénye lett egymás leánynak, ki a legkívánatosabb parthiek hírében állott. Érdekházasság volt az egész, melyhez a szívnek semmi köze.

Az eljegyzés hire lesujtá Denise-t. Pedig tán soha sem gondolt még arra, hogy Armandnak ő legyen a menyasszonya. Denise szeretett csupán s a ki szeret, az nem gongolódik.

És mégis csalódottnak érezte magát és érzett szívében sajgó mély sebet, melyről azt hitte, hogy meg nem gyógyul soha.

De hát az idő megtanít feledni és a ki feledni tanul, vigasztalódik is.

Igy történt Denisenél is.

Az első bál, melynek izgalmai annyira átalakítják a fiatal leány lelki világát, elsoktatta arról, hogy Arandra gondoljon. Az eszmény képe lassanként elmosódott szívében. Egy ideig ür maradt utána, hanem aztán Armand helyét új alak foglalta ott el. Más alak egészen, egy olyan ifju csábos alakja, ki Denise-t szívből igazán szerette.

Szerencsés körülmények gyorsították a két szerető sziv egyesülését. Boldogan vevék magukra Hymen rózsálcáit s Denise keblében a régi szerelemnek nyoma sem maradt.

A fő a dologban pedig az, hogy a P. N. olyan bizonyítékokba kapaszkodik, melyek hitelessége majd csak a végtárgyaláson derül ki, ha ugyan kiderül; míg mi a hivatalosan befejezett vizsgálat adatai alapján jeleztük a cikk alaptalanságát.

De hát a P. N. mindent tagad, még azt is, hogy sajtópört megindítását kérelmezte ellenük a csendőrség. Ez jellemzi őt legjobban, mert hiszen a tagadás és elferdítés mellett másban sincs ereje, mint abban a stilusban, milyennél illendőbben beszélnek a Bakony és Bugac-Monostor lakói is. Mert laptársunk tehetetlen dühét ily kifejezésekben önti ki:

»otrombaság; nyelvtögtelő gyerekeskedés; idétlenkedés; lakaj szolgálát; bárgyu védelem; higvelejü tartalmatlanság; oktan to lakodás; szemérmetlen szenzáció-hajhászás; hazug és elferdített mód; fogvicsoritás; to lakodó könyörgés; bömbölő kis óriás; frázisköpködés; kóklereskedés; hazug cáfolat; rendőrség arcfintorgató szócsöve; kihívó ábrázat; pöfögés« és a többi.

Bocsánatot kérünk közönségüktől, hogy ezt az idézőjelek között levő izetlenséget a P. N.-ből itt közöljük és kérjük, mit tart a P. N. a hírlapirói tisztességről? Azt-e, hogy a sajtó szolidárisan agyonhallgassa, ha egyik organuma alaptalanságokat fuj fel szenzációvá; vagy azt-e, ha az ily alaptalan vádakra irt tárgyilagosságot ilyen kapcabetyáros stilusban ad választ?!

Nos hát mi erre a térére sem követjük, csak figyelmeztetjük a P. N. gazdait, hogy nézzenek utána a városi számvevősnél augusztus 11-ig, hogy mennyi legelő-adót és szemétkihordási díjat kell a P. N. után fizetniök, mert óriási lehet ez az összeg, mikor a P. N. egyetlen számában — ennyi zöldség és szemét foglaltatik!

Hirek.

Pécs, 1899. augusztus 3.

Riport a biciklin.

(Nyári hangulatban.)

Ha az ember unatkozik, rendesen valami ötlik az eszébe. Ha nem unatkozik, nincs ideje, hogy az eszébe ötöljön valami, sőt a mi véletlenül beleötölt, az is kiesik az emlékezetéből. Ilyen unalomközi állapotban elhatároztam, hogy biciklire ülök. Nem sike-

Midőn egy izben Denise férje karján haladt az utcán, Armanddal találkozott.

— Nézd meg jól, szóló férjéhez, — ez volt az én gyermekkori eszményképem.

— És nem remeg a szived, ha őt látod?

— Nem!

Valóban nem remegett.

Denise-t az orvos furdőre küldte. Férje nem kísérhette el, hivatalának gondjai a fővárosban tartották vissza. A fiatal asszonynak egyedül kellett oda mennie.

A furdői élet vig zajához nem illett Denise borongó hangulata. Férjétől távol idegenül érezte magát s bár naponta irt s naponta kapott férjétől levelet, mégis nagyon, de nagyon vágyott haza.

Szerette és kereste a magányt. Ismerősei csak nagy ritkán birhatták reá, hogy részt vegyen egy-egy kirándulásban.

Egy ily kirándulás alkalmával a társaságban találta Armandot is.

Denise szive most sem remegett. Még akkor sem, midőn Armand udvariasan karját nyujtá s vezetőjeül ajánlkozott. Elfogadta Armand karját minden utógondolat nélkül s midőn az ifjut beszélni hallá és midőn ez a multról emlékezett meg, Denise valóban nem érzett szívében hevesebb lüktetést. Előtte a mult nem volt egyéb gyermekes ábrándnál.

rült. Felültetek. Dühös voltam, hogy engem felültetett valaki. Hát már ez sem az én kizárólagos privilégiumom.

Eleinte sokszor lefordultam, a mi otthon nagy fölfordulást csinált. Tele voltam tapasztokkal. Ezt a kedvező külsőt arra használtam föl, hogy három főhadnagygyal vívott párbajaimmal dicsekedtem el. Sokan lépre mentek, másokkal egyáltalán nem mentem semmire.

Mikor már fenn tudtam valahogy tartani az európai egyensúlyt gépemen, fölcaptam céhbéli köszörüsnek. Nemcsak fentem, de fenekedtem is. Különösen azokra, kik nem akartak kitérni előlem. Mit volt mit tenni? Én tértem ki. Engedjék, hogy ezen kitérés után visszatérjek a tulajdonképeni tárgyra.

Riport a biciklin. Kissé amerikaiasan hangzik a dolog. De hiszen nem kell nekünk minden újítást az újvilágból várunk. Ha a saját lábunkon járunk — vagy a saját biciklinken — nálunk is mihamarább megszületnek a nagy társadalmi reformerek.

Sok bolondot elkövet az ember nyári hangulatban. Kezdve a szalmaözvegytől a szegény riporterig, a kinek a melegen kívül nincs egyéb témája. Erre pedig régen anathémát mondtak.

Valami ujat! — lihegnek a keblek s alulirott bátorkodom is e téren a kezdő lépést megtenni.

Bicikli-riportjaimat ezennel megnyitom és a kánikulában itthon gubbasztó polgártársaimnak hidegen, fürdőkben hűsülő nagyságos uraiméknak melegen ajánlom figyelmebe.

(Szerencsétlenség riport közben.)

Lapunk hadügyi munkatársát Triesztbe küldöttük, hogy Dewey admirálist meglátogassa és beszélgetést folytasson vele. Jeles stratégánk biciklin indult el a nagy utra. Száz kilométer távolságról a következő táviratot kaptuk:

»Gummi fölpukkant. Új gépet kérek.«

Adóügyi munkatársunkat, ki közöttünk a legnagyobb népszerűtlenségnek örvend, rögtön utána menesztettük. Harmadfél óra múlva újabb sürgöny érkezett:

»Kormány eltört. Két gépet együvé tettük. Gyalog megyek vissza.«

Két napig mi hirt sem hallottunk kiküldött stratégánkról. Ekkor a következő táviratot kaptuk:

»Országuton lebuktam. Karom eltört.«

Orvosszakértő munkatársunkat gyorsan vonatra ültették, ki az első segélyt nyújtotta

Azóta gyakran találkoztak. Armand mint ha csak kereste volna az együttlét alkalmát, el nem szakadt Denise ismerőseitől s midőn a fürdősétány végpontjáról hosszabb hegyi utra indultak el, Armand mindent elkövetett hogy Denise az ő karján tegye meg az utat. Terve sikerült.

Egy kirándulás alkalmával Denise, ki Armand élénk társalgása közben többet gondolt férjére, mint arra, ami körülötte történt, egyszerre csak azt vette észre, hogy elszakadt a társaságtól.

Utát tévesztettek.

Észrevétlen letértek volt a turisták rendezés útjáról s egy meredek sziklaösvény hajlásán állottak, teljesen tájékozatlanul az irány felől.

Vissza kellett térniök.

De minél tovább haladtak, a vidék egyre ismeretlenebbnek, a sziklaút egyre járatanabbnak mutatkozott.

Végre is Denise kimerült.

Egy téresebb párkányzaton ki kellett nyugodnia táradalmait.

Alétan támasztá forró halántékát a sziklafal hideg lapjához.

Armand mellé ült s megfogta kezét s mint ez az óvatlan pillanatok alkalmát leső léhák szokása, szerelmes szavakat suttogott Denise fülébe.

A fiatal asszony elalélt kimerültségében

a sérültnek. Két heti várakozás után ezt a sürgönyt kaptuk:

»Dewey elutazott. Semmi ujság. Szerencse még, hogy lábom kificamodott. Ez talán pótolja az interjuot.«

Az esetet ime megirtuk s ne csodálkozzék senki, hogy Dewey nem nyilatkozhatott munkatársunk előtt. Utóvégre, ha Dewey lába ficamodik ki és a mi stratégá-kollegánk a kavitei győző, megfordítva lenne a dolog. Ez pedig elég vigasztalásnak.

M—n.

Napirend 1899. augusztus 5-én.

Naptár: szombat, aug. 5. — Róm. kath.: Havi Boldogasszony. — Prot.: Oszvald. — Görög-kel.: (jul. 24.) Krisztina. — Zsidó: Ab 29. — Nap két 4 óra 45 perckor; nyugszik 7 óra 25 perckor. — Hold két 4 órakor reggel; nyugszik 7 óra 3 perckor délután.

Időjárás. Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz, meleg idő, zivatarok várhatók.

— (**Havihegyi bucsu.**) A Havihegyen holnap lesz a haviboldogasszony napi bucsu. Holnap reggel hét órakor körmenet megy a székesegyházból a havihegyi kápolnához, a hol három nyelven, magyarul, németül és horvátul szentbeszédet tartatnak és ünnepélyes mise lesz. A körmenet tíz órakor jön le a havihegyről, a hol délután megindul a bucsuvásár és a multságok sora. Délután hat órakor vécsernye fejezi be a bucsu-ajtatosságot. A havi-bucsura messze vidékről jönnek a bucsusok, kik közül már ma lehetett több csapatot látni, kik hangos énekszóval vonultak át a városra.

— (**A sásdi ünnepély.**) Impozáns és igen szépen sikerült ünnepélyt rendezett tegnap a hegyháti járás dr. *Fejérváry* Imre báró főispán tiszteletére a sásdi erdőben, hol igen sokan jelentek meg a pécsi előkelőségek közül. Az ünnepélyen a hegyháti járás számot tevő emberein kívül megjelentek *Kardos* Kálmán országgyűlési képviselő, *Festetich* Alfonz gróf, mágocsi földbirtokos, *Butykay* Ádám m. kir. honvédezzredes, *Darócy* Aladár dr. főispáni titkár, *Tormai* Károly alispán, *Vaniss* Sándor főszolgabíró, *Majorossy* Imre polgármester, *Vaszary* Gyula rendőrkapitány és számos megyei tisztviselő. Az ünnepély — melynek alkalmából az egész község zászló- és virágdíszít öltött — d. e. 10 órakor kezdődött

képtelen volt arra, hogy egyetlen hanggal, egyetlen mozdulattal visszautasítsa őt!

— Denise! egyetlen boldogságom, lehetetlen az, hogy ne szeressen engem többé, engem, első szerelmét! Ugy-e szeret?

Denise lehunyta szemeit, hogy ne lássa kisértőjét.

Az ifju átfogta a bájos nő karcsu derekát s abban a pillanatban Denise egy lázas férfajak égető csókját érzé homlokán.

De ugyanabban a pillanatban a megsértett női büszkeség egész hatalma fellázadt keble mélyén, lealáztatásának tudata emberföltötti erőt oltott gyöngéd izomzatába s kiszakítá magát Armand karjaiból.

— Ah! ez gyalázat, uram, visszaélni a helyzettel, melybe ön sodort! Ha szerettem volna is valaha, e pillanattól kezdve gyűlölöm és megvetem önt!

Armand alakja legörnyedt előtte és szemeit aláéte Denise tekintetétől.

Denise pedig ott állt nemes felindulásban, büszkén, szigorú, ragyogó fenségben, mint haragvó isten angyala.

— Asszonyom, vonja vissza azt, amit most mondott s vallja be, hogy szeret, mert istenemre! csak e szó ment meg attól, hogy szemei előtt rohanjak e tátongó örvény fenekére.

— Tegye!

— Önnek szeretnie kell engem!

meg a sásdi erdőben, mely a szeretett főispán tiszteletére szintén pazar díszben tündökölt, míg az ünnepély tulajdonképeni színhelyén, az erdő egyik buja pázsitos, lombárnyékos tisztásán, ahol a vendégek számára terítve volt, báró *Fejérváry* Imre dr. főispán életnagyságu képe volt felállítva s üdvözlő körirattal ellátva. Midőn a főispán kíséretével megjelent, dörgő eljenzéssel és nagy lelkesedéssel fogadta a hegyháti járás intelligenciája, kikkel együttesen a főispán Máthé Ödön járási főszolgabíróhoz tért be reggelizni. Reggeli után kocsikon az ünnepelő nép és a tüzoltóság sorfalai között vonultak ki a vendégek a sásdi erdőbe, a hol a halpaprikás-készítés atyamestere, *Gózon* István ünnepi halász-díszben, óriási bográcsokban rotyogtatta nyílt tűz fölötte az izletes halpaprikást, míg az ebédnél, mely délután 2 órakor kezdődött, az asztali zenét *Farkas* Sándor zenekara szolgáltatta. Ebéd közben az első felköszöntőt Máthé Ödön főszolgabíró mondta a főispánra, kinek válasza után *Barna* Lajos dr. sásdi kir. közjegyző Tormai Károly alispánra emelte poharát s a megjelent hölgyeket éltette. Tormai Károly alispán pedig lendületes beszédben a rendezőseget köszöntötte föl, majd Majorossy Imre polgármester, Ujváry Béla és Halvax József mondtak még tósztokat. Ebéd után a megjelent fiatalság táncra perdült. Este kellemes meglepetés érte a mulatókat. Az ezredgyakorlatról visszatérő 19-ik honvédgyalogezred hat órakor érkezett Sásdra, hol pihenőt akartak tartani. Máthé Ödön főszolgabíró azonban neszét vette ennek, rögtön kocsiba ült s személyesen hívta meg a honvéd tisztikart az ünnepélyre. Rövid idő múlva már hangos lett az erdő tisztása a kardcsörgéstől s bizony nem látszott meg a nyalka tiszteken, amint könnyedén ropták a ropogós csárdást, hogy fárasztó gyaloglásból pihenni jöttek Sásdra. Este gyönyörűen sikerült tűzijáték volt, melynek fénye csak fokozta a társaság jókedvét, mely a késő hajnali órákig együtt maradt. A megjelent hölgyek névsorát — amennyire azt egybeállítani lehetséges volt — az alábbiakban adjuk:

Asszonyok: Borsitzky Imréné, Barna Lajosné, Darócy Aladárné, Guttay Lajosné, Horváth Gaborné, Jobszt Lászlóné, Jakab Lajosné, Ihrig Vilmosné, Kreiner Józsefné, Kárpinszky Gyuláné, özv. Késmárkyné, id. Littke Józsefné, Máthé Ödönné, Mózessy Gézané, Mauthner Adofné, Páhok Lászlóné, Páhok Béláné, Náhotzky Béláné, ifj. Reberics Imréné, Reichertz-

— Vigyázzon, mert azon pillanatban, ha még egyszer érinteni merne, én fogok ott heverni az örvény fenekén.

Armand fölkapagott s a könnyelmű nők hódításához szokott világfi merészségével átkarolta a nőt; percnyi küzdelem volt csupán; egy sikoly és a következő percben a sziklapárkányon csak egy alak állott, a kétségbeesés rémületével tekintve le a völgybe.

Az isteni segedelem ott van legközelebb, a hol legnagyobb a veszély.

Denise ruhái megakadtak egy fenyőbokr ágain s a szegény nő függve maradt élet s halál között.

Jó szerencséje egy erőteljes hegylakót vezetett arra.

Ez felkuszott a meredek szirtfalon, kiszabadítá veszélyes helyzetéből az elájult nőt s karján vitte haza szállására.

Felüdülése napján Denise elhagyta a fürdőt. Férje vitte őt haza és mikor honn volt a kedves drága otthonban és mikor a szerető férj karjai között birtokában érezte az egész nagy világot, akkor, óh! akkor megfogadta, hogy jóban-rosszban ebből a kedves, drága otthonból ki nem mozdul soha.

És míg Armand tönkre ment, elzúllott életével végkép letűnt a világ szinpadáról, Denise számára férjén kívül nem létezett több világ s ez volt egész világa. T. I.

bergerné, Rüll Károlyné, Szabó Gyuláné, Stein Ferencné, Vargha Elekné.

Leányok: Burger Gizi, Borsitzky Janka, Dávid nővérek, Jobszt Janka, Ihrig Sarolta, Késmárky Jolán, Kutassy Ilonka, Lincab nővérek, Máthé nővérek, Molnár nővérek, Puska Elza, Somogyi Vilma, Semle Teruska, Somogyi Ilka, Reichherzberger nővérek, Röhl Emma.

— **(Előléptetések a postánál.)** Örömnapp volt a tegnapi a m. kir. posta és távirtda tisztviselők körében. Előléptetéseket hozott a számukra, melyek közül a pécsi m. kir. posta- és távirtdaigazgatóság kerületében huszonhat történt. Az előléptetések egy-egy fizetési fokozattal és f. é. július hó 1-től kezdődő joghatályllyal történtek meg. Pécssett Horváth Lőrinc, Vanicsek József, Hendl Otto, Manár Ferenc, Vad István, Svertka Ignác, Hantal Lajos, Tabak Frigyes posta és távirtda tisztviselők léptek elő. A kerületben: Horváth Lajos (Mareali), Brkljacsics János (Bácstelep), Rennus József (Zalaegerszeg), Dürr József (Villány), Ács Vendel (Nagy-Kanizsa), Lázár József (Nagy-Kanizsa), Vukásovich Vince (Nagy-Kanizsa), Gróf Ödön (Mohács), Harsay György (Nagy-Kanizsa), Ferency Gyula (N-Kanizsa), Schwartz Vilmos (Dunaföldvár), Csontos László (Zalaegerszeg), Babics Sándor (Csáktornya), Kanc Kálmán (Nagy-Kanizsa), Lang Bódog (Dunaföldvár), Wajniger Gyula (Keszthely), Heffner Antal (Villány). Az előléptettek között egy póstakezelő is van: Bencsik Emma, csáktornyai lakosnő.

— **(Megjöttek a honvédek.)** Hangoz lett ma ebéd után, úgy egy óra tájban a budaikülváros a katonaság ütemes lépteitől. Poros, izzadt honvédek vonultak végig a Fejérváry laktanyához vezető uton, melynek az ütemes léptek alatt támadt porfellege szinte eltakarta a hadfiak kigyózó sorát. Megjöttek a honvédek! A 19-ik gyalogezred Pécssett tartózkodó két zászlóalja a Kaposvárott tartott ezredgyakorlatokról jött haza. Honvédeink 2-án reggel indultak utnak Kaposvárról, s tegnap este érkeztek Sásdra, hol egy éjjelre megpihenve, ma kora reggel elindultak, s délutáni egy órakor Pécsre érkeztek. Megjöttek a honvédek, s most ismét népesebb a város.

— **(Baleset.)** Ma délelőtt sajnálatos baleset érte Kodra Józsefné pécsi budaikülvárosi lakosnőt. Amint a piacról hazafelé ment, a felsővámház-utcában egy a járdán hevert rothadt barackon elcsuszott s oly szerencsétlenül esett a kövezetre, hogy bal kezét csuklóban kifecamította és jobb lába is annyira megrándult, hogy nem volt képes tovább menni. A szerencsétlenül járt asszonyt, ki a ficamodás okozta fájdalmaktól elájult — eszméletlen állapotban szállították lakására, ahol azonnal gyógykezelés alá vették.

— **(Pályázat.)** A kaposvári királyi törvényszéknél egy 600 frt fizetés és 180 frt lakbérrel javadalmazott aljegyzői állás jött üresedésbe. Pályázati kérvények két hét alatt adandók be a kaposvári kir. törvényszék elnökéhez.

— **(Mire jó a spiritizmus?)** Egy berlini spiritizsita-ujság igen melegen ajánlja olvasóinak, hogy ha fáj a foguk: csak menjenek bizalommal egy Olt-Moabitban lakó fogorvoshoz, akinek egy spiritizsitaszellem a segédje, ez a szellem oly ügyesen segédkezik a fogorvosnak, hogy a páciens semmi fájdalmat

nem érez. — Szerencsére a németek már annyira felvilágosodottak, hogy van törvényük a tisztességtelen üzleti versenyről s így a derék spiritizsita fogorvost mindenesetre kérdőre fogják vonni a buta reklámért.

— **(Gyujtogató közönség.)** Marseille-ben most vasárnap, a csak egy héttel előbb megnyílt arenában bikaviadalt hirdetett az igazgató. Nagy közönség jelent meg, a mely, mikor már ötödfél órakor sem bocsátották ki a bikákat a porondra, türelmetlenkedni kezdett. A toreadorok addig nem akarták megkezdeni a mutatványt, míg az igazgató a megígért ötezer frank honoráriumot ki nem fizette. Míg a matadorok tárgyaltak az igazgatóval, a közönség a székeket és padokat egy rakásra dobálta össze és azután néhány fiatalember tüzet rakott alájok. Minthogy több más helyen is meggyújtották az épületet, egyszerre irtózatossá pánik keletkezett. Szerencsére a tűzoltók nyitva tartották a kijárásokat, úgy, hogy ember nem esett áldozatul a tűznek. Az arena igazgatója a nagy zürzavarban megszökött, de a rendőrbiztos lefoglalta a pénztárt és abból visszafizette a belépő díjakat. A polgármester rendelkezése még az istállóban elzárt hat bikát is lefoglalták s azután bezárták az arenát és egyszersmindenkorra megtiltották a bikaviadalt.

— **(Pécs gyárjai és ipartelepei.)** A kereskedelmi miniszter elrendelte az egyes törvényhatóságok területén a gyárak és ipartelepek összeírását. E rendeletnek a városi tanács megbízása folytán a rendőrkapitányság most eleget tett s betérjesztette a Pécssett levő gyárak és ipartelepek összeírását. E szerint Pécssett van: nyomdavidálla 4; légszuszogógyár 1; cukorkagyár 1; sörgyár 3; pezsgőgyár 1; bőrgyár 2; parkettgyár 2; butorgyár 1; kaptafagyár 1; téglagyár 4; majolikagyár 1; gépgyár és vasöntőde 2; villamosgyár 1; műlakatosgyár 1 és orgonagyár 1.

— **(Országos vásárunk állatforgalma.)** Az állatorvosi hivatal ma állította össze haviboldogasszonyi országos vásárunk állatforgalmának statisztikáját. E statisztika szerint a vásárra felhajtott szarvasmarha, ló és tehén 4652 darab, sertés, borju és csikó 473 darab; összesen 5125 darab. Ebből eladatott: 399 ló, 17 csikó, 171 tehén, 42 ökör, 28 üsző, 229 tinó, 127 borju, 117 sertés és 1 kecske; összesen tehát 1130 darab.

— **(A halál menyasszonya.)** Amor isten mérges hegyü nyilának már ismét áldozatul esett egy fiatal leánysziv. Egyik szomszédos községben történt, hogy K. L. odaváló jómódu gazda szép, alig tizenhét éves leánya beleszeretett apja egyik nyalka bajszu cselédlegényébe. A leány, dacára a szülők ellenkezésének, szerelmi viszonyt folytatott a béreslegényvel, mit végső kétségbeesésében a napokban megvallott szüleinek. A szülők azonban ekkor sem akartak arról hallani, hogy leányuk a béreslegény felesége legyen, hanem kitagadták a leányt, ki el is ment tegnap hazulról s az itató-kutba vetette magát. Ma reggel találták meg a kutban a holttestét a fiatal leánynak, ki szülői házában egy levelet hagyott hátra, melyben csak ennyit írt:

»Lajost nem adták nekem. A halál menyasszonya lettem!«

A szerencsétlen fiatal leány tragikus halála nagy részvétet keltett.

— **(Legelő-adó és szemétkihordási díjak.)** A városi tanács közhírré teszi, hogy a folyó évre érvényes legelő-adó és szemétkihordási díjak kivettek és folyó hó 11-ig közszemlére vannak kiteve a városi számvevőségénél. Ez idő alatt lehet felszólalni az esetleges kifogásolt kivetés ellen.

— **(A vadházasság vége.)** Ma délelőtt egy fiatal ember jelent meg a rendőrségen az anyja kíséretében, a ki egy kis gyermeket tartott a karján. A fiatal ember ifju Bodonyi Mihály, magyarüröghi lakos volt, a ki elpanaszolta, hogy egy nő, a kivel együtt élt, elhagyta s nemcsak a gyermeküket hagyta árván, de még a lakást is kiüresítette. Tegnap ugyanis, mikor csak az anyja volt otthon, a nő egypár sátoros cigánnyal megjelent a lakásukon, a bezárt szoba ablakát betörte és azon át a cigányokkal mindent kihordatván, behozta kocsin Pécsre az apja házához. S mivel semmi sem volt az övé, hanem minden az emberé, az most rablás miatt tett ellene feljelentést. A rendőrség a feljelentés folytán megindította az eljárást a bepanaszolt menyecske ellen.

— **(Elcsipett birkatolvajok.)** Magyar-Üröghön a napokban Kovács János ottani lakos házába ismeretlen tettesek betörték s a gazda istállójából három darab birkát elhajtottak. A gazda panasza folytán megindult nyomozás során azonban sikerült a tetteseket már másnap reggel Kalz Tóbiás és Veisz Dániel csavargó vándorlegények személyében elfogni, kiket éppen akkor csíptek el a hatóság emberei, midőn a két jómadár az országuton túl akart adni a lopott jószágokon. A tetteseket letartóztatták és átadták a bíróságnak.

— **(A szekrény titka.)** Ugy történt az eset, hogy Pálik Péter Danitzpusztai lakos a napokban éjnek idején zajt hallott a szobájában, s felkelve ágyából keresni kezdte a zaj okát, azonban mit sem látott. Ekkor azt híven tévedett, ismét lefeküdt, amikor is rövid idő múlva ismétlődött a zaj, mely a szekrény felől hallatszott. Pálik revolvert vett magához s kinyitotta a szekrényt, melyben legnagyobb meglepetésére Vámos Gyula nevű béresét találta, akit elcsipve átadott a hatóság embereinek. Hogy mily szándék vitte a béreslegényt a szekrénybe azt nem tudni. Vámos Gyula minden felvilágosítást megtagad, mely furcsa helyzetét megmagyarázná. Az ügyben megindították a vizsgálatot.

— **(Orvosok sztrájkja.)** Angliában a boltoni kerületben több mint száz orvos sztrájkol. Nem azért, mintha rosszul fizetnék az orvosokat, hanem azért, mert nagyon aránytalanul díjazták őket — némelyek egy font sterlinget is kapnak egy-egy látogatásért, mások pedig csak tíz penyt (egy koronát.) Az orvosok azt kívánják, hogy minden látogatásért másfél shillinget (kilencven krajcárt) fizessenek.

— **(A szeszélyes menykő.)** Flammarion Camille a híres francia csillagász egy párisi folyóiratban több esetet gyűjtött össze, a mikor a szokatlan golyóvillám alakjában lecsapott menykő a legkülönösebb jelenségeket hozta létre, a nélkül, hogy emberben kárt tett volna. Így egy marselle-i tanár a következő esetet közli: A golyóvillám megjelent a szobában és közeledett egy fiatal leánykához, a ki az asztal mellett ült, de lába nem érte a

földet. A világító golyó elhaladt a leány mellett, a kandalóba hatolt és a kéményen át iszonyu dörrenéssel a szabadba ért. Ramainsben egy Finot nevű vendéglős házának ajtaja előtt állt, mikor a villám bedobta a szobába. Sokáig feküdt eszméletlenül és mikor magához tért, egy ideig nem tudta megkülönböztetni a szobában levő tárgyakat. De a legkülönösebb a dologban és az nem is első eset, hogy Finot, a ki reumatizmusa miatt előbb csak botra támaszkodva tudott járni, a menykőcsapás után e bajból teljesen kigyógyult. Courcelles-les-Sensben három nő ült egy varrógép körül, mikor a villám lecsapott. A legidősebb nőt megölte a villám, a többi kettőről csak a ruhát tépte le, de másként semmi bajuk sem történt. A villám szeszélye néha igen különös. Az ember kezében tart egy poharat, melyet kiüt a kezéből a villám, a nélkül, hogy baja lenne. Persze a tragikus végű esetek sokkal gyakoribbak. Csak nemrég történt Berlin közelében ilyen katasztrófa. 1894. júniusban négy heiliz-lemangiti lakos menekült a vihar elől. Három egy jegenyeta alatt, egy pedig fűzfa alatt keresett menedéket. Egy pillanattal később az utóbiba becsapott a villám. Ruhájából láng csapott ki, mire társai rákiáltották:

— Te égsz! De hát nem látod, hogy égsz!

A szerencsétlen mozdulatlanul állt helyén. Meg volt halva. Everdonban, Angliában tíz arató munkás menekült egy lugasba. A villám négyet megölt, de ezek mintegy meg-

köülve maradtak, úgy, hogy az első pillanatban nem is látszott, hogy meg vannak halva. Az egyiknek térdén volt kis kutyája és egyik kezével kenyeret nyújtott neki. Megtörténik, hogy a menykőből tolvaj lesz. Frauxaultban egy fiatal embert ért a villám és megolvastotta mellényén lógó aranyláncát. 1894-ben egy sétálónak zsebéből kirántotta az órát és nem lehetett többé megtalálni.

— (Egy talált copf.) Soktété copf van a világon, van itt Pécsen is, de ez még azokon fölül való, melyet ma ezen sorok kapcsán jelent lapunk egyik barátja: »Huszonhat éves erős és igen nagyon sétálni szerető fiatal ember vagyok, de még eddig holmi divatkereskedés előtti gombostűn és a járdán levő gombon kívül semmi egyebet sem volt szerencsém találni. Tegnap végre reám pillantott a Fortuna istennő és egy rózsaszín papircsomagot vetett az utamba. Mohón kaptam utána és siettem a felbontással, de ki írhatja le meglepetésem, amidőn abból egy pár gondosan összeállított, de még gondosabban kifésült női »copf« tűnt elő egy pár kötött női keztyű társaságában. Tudva azt, hogy a kapitányságnál senki sem venné fel, mivel a hivatalos aktus megkívánja az illető neve, kora és élettörténetének közlését, a további eljárást a tisztelt szerkesztőségre bízom, előbb azonban kijelentem, hogy mint »becsületes megtaláló« minden érte járó jutalomról a »Hajtalanok« javára lemondok. Fogadják nagyrabecsülésem nyilvánítását és maradtam kiváló tisztelettel Tácy.« A két copf ott van a

rendőrségen akinek a fejről lemaradt, elküldhet érte.

— (Uj foglalkozás.) Párisban a zenéhez értők most igen jövedelmes foglalkozást találhatnak. Van ott ugyanis egy üzlet, a hol a fonográfok számára való zenét készítenek. Az üzletben egy sereg zenész és énekes van alkalmazva, a kik majdnem annyian vannak, mint egy nagy operánál. Kora reggeltől késő estig zenei előadások vannak a házban, a melyeket a fonográf megőrökít. Körülbelül tizenöt zenész játszik egy ügyes karmester vezetésével pompás zenei darabokat, az énekesek pedig a legszebb áriákat dalolják a fonográfba. Csak néhány percig tart egy-egy előadás, mert a fonográf még nem tud hosszú jeleneteket, vagy komplikált darabokat megőrökíteni. Az új foglalkozás ugyan nem oly érdekes, mint egy szinpadi énekesé, de biztosabb s azért kitűnő énekesek is keresik. Különösen a párisi opera öregebb tagjai közül már többen alkalmazást találtak az üzletben. Két-három órát énekelnek egy nap s ezer-ezerötszáz frankot keresnek havonként. Persze a dicsőségről és a tapsról le kell mondaniok.

— (A holttestek szállítása.) A még el nem temetett holttesteknek más helyre való szállítása ügyében egyik vármegye föltérjesztésére a következő rendeletet hozta a belügyminiszter: »Abban az esetben, ha valamely még el nem temetett hullának más helyre szállításáról van szó, ennek megengedéséről szóló nyilatkozatot most az 1894. évi XXXIII.

rapott, hogy előtörni készülő könnyeit visszatarthassa, aztán édes anyja felé fordult, Oszkár pedig, kinek halvány, szinte merev vonásu arca ritkán árulta el a benne dúló érzéseket, e pillanatban oly kétségbeesetten hajtotta le fejét, hogy Alfréd önkénytelenül is elmosolyodott.

— Ez az északi bölcsész igazán darabos fráter — gondolta magában és előzékenyen karját nyújtotta unokanővérének, ki azt azzal a kiszólással utasította vissza, hogy nem megy gyalog tovább. Miután Alfréd felsegítette a leánykát az üres hegymászó lóra, a menet tovább folytatta útját.

Annak a két öreg úrnak egyike — kik a turisták hátvédét képezték — valami természet-tudományos megjegyzést tett a hegy faunájára, mi aztán arra készítette, hogy mélyebb tudományos értekezletbe bocsájtkozzék, melyet kísérő társa, minden érdeklődés nélkül, szórakozottan babrálva jól ápolt ősz szakállával hallgatott s már komikus kétségbeeséssel szemlélte egyre növekedő hévvel érvelő társát, kinek cingár alakjáról és magas homloku, beesett arcáról azonnal le lehetett olvasni a természet-tudós csilhatlan ismérveit.

— Hallod-e, professzor! — szólt közbe hirtelen az unatkozó úr — úgy látszik, Siwertsohn doctor veszedelmes ellenfélre talált az én Alfrédomban. Nézd csak, mily büszkén vezeti kantaránál Elli lovát, míg a norvégiai búskomor arccal a feleséged mellé szegődött.

— Ah! Gondolod — mondta Bornsteedt tanár, pápaszemét tisztogatva. Hm! Úgy látszik! No de még nem bizonyos!

— Sajnálom, ha nem volna úgy! Mondom neked

fiatal leányka félig haraggal, félig bámulattal tekintve kísézője csillogó szeméibe.

— Mit nekem az élet szerelem nélkül és ha te is megvted szerelmemet Elli, akkor . . .

— Ha rögtön nem hallgatsz, megharagszom s nem szólok egész nap hozzád. Tehát légy okos!

— Roppant nehéz ugyan melletted hidegvérét megőriznie az embernek, de kedvéért meg fogom kísérelni, — mondta Alfréd sóhajtva.

Elli fenyegetőleg emelte fel ujját a fecsegő felé s aztán másik kísézőjéhez fordult, ki eddig látszólag részvétlenül bámult a völgybe, mintha mit sem hallott volna a tréfás szóvitából, csak időközönként elboruló arcán látszott meg, hogy minden szót hallott.

— Miért oly hallgatag Oszkár? Ön bizonyára nem oly prózai lélek, mint az én szeles unokafivérem. Nos, hogy tetszik önnek Svájc? Kiállja a versenyt az ön északi hegyeivel?

Mielőtt a kérdezett válaszolhatott volna, Alfréd hirtelen közbeszólt:

— Hova gondolsz Elli? Hiszen Norvégia Jotunfeldeihez képest a mi alpesaink közönséges vakond-turások.

A kérdezett fiatal ember arcát hirtelen halvány piröntötte el.

— Ezt egyáltalában nem akartam mondani — válaszolta nyugodt, lágy hangon, melyet valami idegenszerű kiejtés érdekessé tett. Azt hiszem, ez a hasonlat legkevésbé sem lenne találó. Szerintem a természeti csodák ép oly elütők egymástól, mint az emberek. Az egyik éppen abból nyújtja a legmagasztosabbat, minek a másik

t.-c. életbeléptetése után nem a lelkésztől, hanem az állami anyakönyvvezetőtől kell kieszközölni, mert a kérdéses nyilatkozat ez esetben arra szolgál biztosítékul, hogy a hulla elszállítása ne történjék meg a halálesetnek az anyakönyvbe való bejegyzése előtt. Olyan esetben azonban, midőn már eltemetett hullának kiásása szándékoltatik, továbbra is az eddigi gyakorlatot kell folytatni, mert a halálesetnek anyakönyvvezetése az eltemetés előtt történvén, az állami anyakönyvvezető a már eltemetett hullák kiásatása és elszállítása körül semmi tekintetben sincs érdekelve.

— **(Csempésző apácák.)** Basieux francia határállomáson hat apáca szállt le a vasutról, kik Belgiumból jöttek. Az apácák ép elhagyni készültek a pályaudvart, amikor a vámhivatalnokok föltartóztatták őket. Az apácák oly feltűnően szélesek voltak és annyira csoszogtak, hogy a vámőrök gyanakodni kezdtek. Mind a hat apáca egyforma fölháborodással jelentette ki, hogy semmiféle megadóztatható dolgot magukkal nem visznek, de a mikor kikutatták őket, egész áruraktárt, 28 kiló kávét, több csomag cigarettát, dohányt, csipkét, összesen 51 kilogramnyi árut találtak a ruhájuk alatt. A vámigazgató 1600 frank büntetést szabott ki rájuk és két apácát ott is tartott, míg a másik négy szabadon bocsátatott a pénzt előkeríteni. Ez meg is történt és az apácák megkönnyebülve távoztak.

— **(A kilences.)** A kilences szám nagy szerepet játszik a népek életében. A régi görögöknél kilenc volt a múzsák szent

száma, a tulajdonképeni számsorban a legutolsó. A bölcsészek tiszteletben tartották, mint ama páratlan számok egyikét, melyeknek égi hatalma és férfias erénye van. Az akropolisnak kilenc kapuja volt. A kilenc számjegyet a chinaiak megyei rendszerük szent számának, Buddhát pedig Visnu isten kilencedik megtestesülésének tekintik. Kilenc szent kigyót imádnak még ma is India déli részében és a jainok, a hinduk egy osztálya, mindent kilenc kategóriába osztályoz. A régi gall orakulum oltárán kilenc szűz papnő végezte a szolgálatot. A régi egyiptomiak a kilenc isten társaságát imádták, törvényszékük kilenc bíróból állt és kilenc volt a híres ghizei gulák száma is. A dánok az elfoglalt város minden tiz lakójából kilencet megöltek. Azért a világ kilenc méltóságáról beszéltek. Burton Richard 1786-ban megjelent könyve ezeket így sorolja föl: Hektor, Nagy Sándor, Julius Caesar; három zsidó: Josua, Dávid, Maccadeus és Judás; három keresztény: Arthur angol király, Nagy Károly, bouilloni Gottfried. Az egyes méltóságok változtak, de kilenc maradt a számuk továbbra is. Nagy szerepet játszott a kilences az etikettben is. Így a rómaiaknál a vendégek száma háromnál kevesebb és kilencnél több ebédnél nem fehetett. Kilencszáz volt a patriarkális életkor, de Mathusalem 969 évig élt.

— **(Miss Grant vőlegényei.)** Kévs polgárleánynak jut osztályrészül az a szerencse, hogy hercegek versengjenek a kezéért. Ehhez — mint a nyájas olvasó jól sejt — legalább is amerikai milliomosnőnek kell lenni.

Miss Julia Grantnak, akiről itt szó van, tényleg sok a milliója s a derek miss polgárleány létére is elég jó családból származik; a nagyatyja elnöke volt az Egyesült-Államoknak, az atyja pedig, Grant tábornok, az amerikaiak legnagyobb nemzeti hőse. Miss Juliának az első európai kérése az olasz király harmadik fia, a turini gróf volt, aki hajlandó lett volna trónörökösödési jogáról és hercegi címéről lemondani, csak hogy nőül vehesse a dúsgazdag miss Juliát. Ámde a turini herceg rang és cím nélkül nem sokat ér az amerikaiak szemében s így — kosarat kapott. A második kérés, Cantacuzeno román herceg, már szerencsésebb volt, — neki ugyanis nem kell sem rangjáról, sem címéről lemondania s így nőül veheti miss Julia Grantot. Az eljegyzés már meg is volt Párisban. A házasságkötés pedig Amerikában lesz a miss millióihoz illő pompával és fényvel.

— **(Elektromos kivégzés.)** Az amerikaiak nem lehetnek nagyon büszkék találmányukra, az elektromos kivégzésre, mert ez a halálmeg néha még kinosabb, mint az ügyetlen lefejezés, mikor a hóhérnak négy-öttször is le kell sujtania a halálasztátnak nyakára. A multkoriban Singingben (New-York állam) két villamos kivégzés volt. Két gyilkos, Macdonald és Bullerson, volt a haláraitelt. Macdonaldot, egy fiatal néger suhancot, mindjárt az első áram megölte, Bullerson ellenben még a negyedik áramcsapás után is élt. Az orvosok nem tudták, mit csináljanak, egyesítették a hét hatalmas batteria drótjait s két emberre való áramot bocsátottak Bullersonra, aki még mindig élt, csak a hatodik áramcsapás ölte meg.

teljesen hiján van. Svájcnak sajátos a szépsége a maga világos, derítő szépségében, míg a mi hegyóriásaink borzalmas vadregényességükkel szinte tiszteletet parancsolólag merednek ég felé. Míg itt a természet poetikus harmóniája tartja fogva az ember szemét és lelkét egyaránt, addig a mi jéghegyeink komor benyomást keltenek, melynek érzetében szinte észébe jut a szemlélőnek az emberiség csekély és gyarló volta.

— Mindjárt kiérzik a hangjából a filozofus, — jegyezte meg Alfréd nem minden gúny nélkül.

— Mint az önéből a világfi! — válaszolt nyugodtan a másik.

— Szabad tudnom, hogy érti ezt a tág értelmű jelzőt, doktor ur? — kérdezte Alfréd élesen, miközben közelebb lépett ellenfeléhez.

— Magyarázza uram, ahogy önnek tetszik, — szólt a másik, nagy, kék szemével nyugodtan tekintve Alfréd kipirult arcába.

Ritkán akad két olyan ellentétes férfi, mint ez a kettő volt. Már külső alakjuk is teljesen elütő egymástól. Hillmann Alfréd magas, erőteljes alakja mellett Siwertsohn Oszkár szinte elveszett. Alig volt középtermetűnek nevezhető s egész lényén valami sajátos nőiesség omlott el, mit nagyban fokozott arcának merengő, lágy kifejezése, mely azonban most valami szigorú arckifejezésnek engedett tért, melyet Alfréd kihívó magaviselete okozott.

Elli, ki jól tudta, hogy mi okozta a két férfi puska-poros hangulatát, sietett békítőleg közbelépni, még mielőtt támadt szóvitájuk komolyabb fordulatot vehetett volna.

— Csinos gavallérok! Mondhatom — szólt közbe tréfásan. A helyett, hogy hölgyüket védének, hajba kapnak egymással egy szó miatt. Hagyjátok abba a torzsalakodást s rögtön kössetek békét. Alattvalói hűségtek jeléül pedig csókoljátok meg kezeimet. S ezzel mosolyogva nyujtotta kezeit két lovagjának, kik közül Alfréd sietve ragadta meg a felé nyujtott fehér kacsót s miközben mohón ajkához emelte, sajátos gyakorlott behizelgő hanghordozással mondta:

— Csupán a te szolgálataidra ajánlom fel életemet s e puha kacsó birhatásáért kész lennék halálos ellenséggemmel is békét kötni!

— Kivéve a tolvajokat és betörőket, kiket hivatalból kell üldöznöd — incselkedett Elli. — S ön éjszak zord lovagja, nem akar békülni? — fordult Oszkárhoz.

A fiatalember látható zavarral tekintett a földre s nem tett kísérletet a fiatal hölgy kezét megcsókolni.

— Bocsásson meg Elli — szólt akadozva — az én hazámban nem szokás oly hölgynek kezét csókolni, akit tisztelünk.

Elli arca hirtelen vérvörös lett s dühösen hátat fordított Oszkárnak:

— Ez igazán nem szép Oszkár, ez illetlenség! Menj innen, nem is akarok magáról hallani! — kiáltotta mérgesen.

— De gyerekek — kiáltott e pillanatban Elli anyja — csak nem akarjátok, hogy itt megsüljek az úton?

— Elli komolyan haragszik? — kérdezte a fiatal norvégiai elfogultan.

Elli boszusan »igent« intett a fejével és ajkába ha-

Törvénykezés.

§ **Törvényszéki bírák szabadságon.** *Kossér János, Finkey Pál*, tszéki bírák és *Bajnovits Ármin* kir. törvényszéki albiró f. hó elején kezdték meg szabadság idejüket. Távollétük időtartamára *Simon József* kir. törvényszéki bíró, a büntető tanács elnöke a végtárgyalásoknál mint előadó fog működni, míg az elnöki tisztet ideiglenesen *Göbel Gyula* kir. törvényszéki bíró fogja teljesíteni.

§ **Elítélt tolvaj.** *Weiland Antal* pécsi lakos *Zsolnay-gyári* kocsis, f. évi április hó 4-én, annak távollétében, alkulcs segítségével betört *Madder Henrik* *Zsolnay-gyári* hivatalnok lakásába, s ott egy szekrényből két ezüst érmet és hat forint harminc krajcár készpénzt ellopott. A rendőrség az időközben megszökött tettest kézrekerítette és átadta a bíróságnak, mely ma délelőtt mondott ítéletet fölötte. A pécsi kir. törvényszék *Weiland Antalt* a betörés lopás büntetéseért hét havi börtönre ítélte, mely ítélet ellen úgy *Weiland Antal*, mint a kir. ügyész felebbezést jelentettek be.

§ **Régi nóta.** *Novoszelac Máté* darázi lakosnak két rokona *Novoszelac Márkó* és *Novoszelac Luka* már huzamosabb idő óta tartozott 206 frttal, mely összegért mult évi június hó 20-án végrehajtást vezetett a két adós ellen. *Novoszelac Máté* időközben meghalt, s örökösei mult évi szeptember hó 5-ére tüzettki az árverés napját *Novoszelac Márkó* és *Luka* elle. A lefoglalt ingóságokból azonban az árverés napján 100 frt értékű lefoglalt tárgyak hiányoztak, amiért *Novoszelac Máté* örökösei sikkasztás miatt pert indítottak rokonaik ellen. A ma megtartott végtárgyalás alkalmával vádlottak beismertve tettüket azzal védekeztek, hogy a szükség vitte őket a lefoglalt ingók eladására. Mindamellett a törvényszék a vádlottakat bűnösöknek mondta ki és *Novoszelac Márkót* 14 napi, *Novoszelac Lukát* pedig 8 napi fogházra ítélte.

§ **Csak egy ing miatt.** *Hirth Béla* pécsi lakos ügynök összeveszett a feleségével, minek következtében válni készült. Elkészült állapotában neki látott az anyagi részt elintézni s a ruháit kezdte eladogatni. Eme szándékában került ki valamelyik *Kossuth-utcai* ószereshez, ahol éppen *Németh Imre* orfűi lakos is időzött, ki meglátva az eladásra kínált holmit, ajánlkozott, hogy ő is vesz a ruhákból és fehérművekből, azonban nézegetés és »próbálgatás« közben egy inget elszakított, a miért *Hirth Béla* nyakon ütötte. *Németh* erre rendőrt hivatott s nemsokára meg is jelent *Éva József* rendőr az ószeresnél s bekísérte *Hirth Bélát* a torony alá. A megijedt ügynök azonban útközben elkövette azt az ügyetlenséget, hogy egy koronát csúsztatott a rendőr markába, hogy szabadon ereszsze. *Éva József* persze nem reagált, hanem szépen bevitte az ügynököt a torony alá s megvesztegetés címén megtette ellene a feljelentést. Így került ma délelőtt *Hirth Béla* a pécsi kir. törvényszék elé, mely az ügynököt a megvesztegetés vádjára alól felmentette, a *Németh Imre* ellen elkövetett könnyű testi sértés vétségében azonban bűnösnek mondta ki és öt forint fő-, valamint két forint mellékbüntetésre ítélte, mely behajthatatlanság esetén 1—1 napi elzárásra változtatandó át. *Hirth Béla* megnyugodott az ítéletben, mely ellen a kir. ügyész felebbezést jelentett be.

T a n ü g y.

Iskolai Értesítők.

— A siklósi községi polgári fiúiskola tizennyolcadik Értesítője az 1898—99-ik tanévről. Közli *Rédei Károly* igazgató. —

Az Értesítő *Szerdahelyi Adolf* tanárnak alkalmi beszédével kezdődik, melyet június 8-án, mint az ezredéves és koronázási ünnepélyen tartott.

A tanév történetéből kiemeljük, hogy a a beirt tanulók száma az intézet tizennyolc évi fenállása alatt most volt a legnagyobb, a mennyiben 110 rendes tanuló iratkozott be s a magán tanulók száma 17 volt. Baj azonban, hogy az iskola udvarán nincs kut és a tantermek szűkek s nem valami egészségesek. Szükséges egy tanári állás felállítása és a tanterv kibővítése, a mi az iskolának V—VI. osztályúvá növelését vonná maga után. Az iskola alapvagyóna a tanévben 1047 frt 24 kr-al szaporodott s összesen 131683 frt 24 krajcárt tesz ki. Az intézetben voltak hazafias ünnepélyek is. A tantestület az igazgató vezetése alatt 4 tanárból és 5 hitoktatóból állott.

A bevezetett tananyagot is ismerteti ezután az Értesítő, majd a szertárakról számol be. Volt tornaverseny is az intézetben, melyen hat versenyző nyert jutalmakat; ösztöndíjban és segélyezésben 20 tanuló részesült.

Az első osztályban volt 40 tanuló; felsőbb osztályba mehet 22, javító vizsgálatra bocsájtatik 12, osztályt ismétel 6. A második osztályban volt 20 tanuló; felsőbb osztályba léphet 15, javító vizsgálatra bocsájtatik 2; osztályt ismétel 3 tanuló. A harmadik osztályban volt 27 tanuló; felsőbb osztályba léphet 22; javító vizsgálatra mehet 5. A negyedik osztályban volt 14 tanuló; felsőbb osztályba léphet 13; javító vizsgálatot tehet 1 tanuló.

Az intézetnek 18 évi fennállása alatt volt 882 növendéke, közülök kereskedői pályára ment 121.

Végül a jövő évi tudnivalókkal záródik be az értesítő.

() **Pályázat tanítói állásra.** A pécsvárosi községi népiskolánál egy tanítói állás van üresedésben, mely 400 forint fizetéssel jár. A pályázati kérvények folyó hó 20-ig adhatók be *Majorossy Imre* polgármesterhez, mint az iskolaszék elnökéhez.

Közgazdaság.

□ **Az ideai gyümölcsstermés.** A földmivelésügyi miniszterhez érkezett jelentések szerint ideai gyümölcsstermésünk általában csak közepes. Vannak ugyan az ország keleti és délkeleti részén vidékek, ahol bő alma- és szilvatermés van, de van számos oly vidék is, ahol a termésből alig marad a fán valami. A rendetlen tavaszi és nyári időjárás az egész kontinensen nagy kárt tett a bő termést ígérő gyümölcsösökben. Angliának rossz gyümölcsstermése lesz; Belgium, Svájc és Franciaország közepes termésre számíthat. Németországban oly gyenge lesz az almatermés, hogy több ezer vagon alma bevitelére lesz szükség. Ausztriában a termés szintén alig közepes. Amerikából is azt jelentik Stuttgartba, hogy csak féltermésre lehet számítani. Így tehát azok a magyar gazdák, akiknek jó termésük volt, a gyümölcsöt elég jól értékesíthetik majd. Már is több württembergi és svájci nagyobb exporteur tudakozódott az országos gyümölcsstermés biztosságra alma után és *Darányi* miniszter intézkedett, hogy az egyes vidékek nagyobb készleteit mielőbb bejelentsék. A szőlő- és diótermés majdnem mindenütt kielégítő.

T Á V I R A T O K.

— **Tolják a Dréher-palotát.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Budapestén a Dréher-palota kupolájának eltolását ma megkezdették és már tiz méternyire eltolták. Ez az első ház-eltolás Budapestén. Az épület többi részeit nem tolják el, hanem lebontással illesztik az utvonalba.

— **A Dreyfus-ügy.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Párisból írják, hogy a rennesi hadbírószág megkezdésére a „*Matin*“ szerkesztősége átadta *Carrière* kormánybiztos képviselőjének *Esterházy* Walsinnak június 4-én kelt levelét, melyben beismeri, hogy a bordereaut ő írta felsőbb utasításra; továbbá a bordereau faksimiléjét és annak a cikknek a kéziratát, melyben *Esterházy* elmondja, hogy milyen viszonyban volt *Boisdeffre* és *Gonse* tábornokokkal. A „*Matin*“ szerint *Esterházy* nak tegnap kézbesítették a rennesi végtárgyalásra szóló idézést *salvus conductussal*.

— **A san-domingói forradalom.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) New-Yorkból írják, hogy Cap-Haitienből jelentik, miszerint *Conceptio de Vegaban*, San-Domingo köztársaságban lázadás tört ki, melynek célja, hogy *Jime-nezt* juttassa az elnöki székbe. Santiagóban 500 fegyveres polgár fellázadt *Pacheo* tábornok vezetése alatt, kihez *Ireyez* tábornok és több más tábornok is csatlakozott tetemes haderővel.

Szerkesztői Üzenet.

N. K. (»Dal a tüzlegényről.«) Megint rosszul járt a versével. A tüzlegény, kinek esetét a rendőri jelentés után megirtuk, nálunk is bent volt s kérte, hogy vegyük fel panaszát az ujságba, hogy azok a »brutális« rendőrök össze-vissza verték. Mi azonban a büntető bírósághoz utasítottuk, hogy ott igazolja be állításait s ha a rendőröket elmarasztalják, mi leszünk az elsők, kik kiírjuk a brutális eljárást az ujságba. Hogy a P. N. nagyobb bizalommal volt a derék tüzlegény iránt és megirták a brutalitásról szóló panaszt, mielőtt annak valódisága beigazoltatott volna, ez csak a P. N.-nak a tüzlegények iránti nagy respektusát bizonyítja. A kegyed versében »különösen« csinos ez a négy sor:

»A tüzlegény, a derék tüzlegény!
Szegény fejét mennyire szánom én!
Mikor a bor már lábáról leverte,
A rendőrök kintornáztak felette.«

Hát ezt már nem cáfoljuk meg, mert a P. N. megint magára veszi, mint magára vette Önnek »Dal a kitett gyerekről« című előzőleg beküldött versére mondott véleményünket is, mai számában *tisztességtudóan és finom ízléssel* kijelentvén, hogy lapunk »hazug cáfolatával a rendőrség arcfintorgató szöcsövének tolt a föl kihívóan ábrázatát« . . . Tudja mit, ezután a P. N.-hoz küldje be zengeményeit; azok megérdemlik, hogy ilyen verseken gyötrődjenek!

Budapesti börze.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1899. augusztus 4.

A budapesti gabona-börze árai ma a következők:

Buza, májusra: —; októberre: 8.55. —

Tengeri: 4.70. — Rozs: 6.74. — Zab: 4.88.

Az értéktőzsdén az áruk a következők: Osztrák hitelrészvény: 387.30. — Magyar hitelrészvény: 392.50 — Államvasut: 354.00.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
 TAIZS JÓZSEF
 kiadó.

Hirdetések.

Használt kerékpár

megvételre kerestetik.

Értekezhetni **Gállik Kálmán** szám-
tartóval **Pécsváradon.**

66. szám.

Isk. 1899.

Pályázati hirdetés.

Pécs szab. kir. város községi iskoláinál egy

tanítói állásrapályázat hirdettetik. Az állással **400 frt** fizetés van összekötve. Pályázhat minden tanító, ki a tanképesítést valamely magyarországi nyilvános tanítóképző intézetben megszerezte és a magyar nyelvet teljesen bírja.

A folyamodványhoz melléklendő: keresztlevél vagy születési bizonyítvány, az előtanulmányokat igazoló utolsó bizonyítvány, tanítói oklevél, az eddigi működésről szóló bizonyítványok, az egészségi állapotot igazoló bizonyítvány.

A kérvények **folyó évi augusztus hó 20-ig bezárólag** a községi iskolaszék elnökénél nyújtandók be.

Pécsett, 1899. évi július hó 28-án.

Majorossy Imre s. k.polgármester,
mint az iskolaszék elnöke.

Hirdetések jutányos áron a ki- adóhivatalunkban vétetnek föl.

Jókai Mór összes műveinek nemzeti kiadása 100 kötetben teljesen elkészült

Jókai Mór összes műveinek

Megrendelhető
**a legelőnyösebb
 részletfizetések
 mellett.**

Nemzeti kiadása

100 kötet
diszkötésben,
 2000 iven, finom papíroz
 nyolczadrét alakban.
250 forint.

Az irodalom minden barátja, a nagy költő génuszának minden tisztelője siessen megszerezni e nemzeti kincset, hogy az minden magyar ház könyvespolcát ékesen díszítse, ereklje gyanánt szálljon nemzedékről nemzedékre.

A megszerzési módokat páratlanul előnyösek és lehetővé teszik, hogy mindenki minden anyagi megerőltetés nélkül egy örökbecsű könyvtár birtokába juthasson,

A ki havonként 2 frtot azaz naponként alig 7 krt szán e felekölt célra, az megszerezheti magának ezt a könyvtárt, mely páratlan az egész világirodalomban.

A ki tehát még nincs birtokában ennek az irodalmi ereklyének, az töltse ki a mellékelt megrendelőlapot, vágja ki és egy levelezőlapra ragasztva küldje be hozzánk.

RÉVAI TESTVÉREK
 Irodalmi Intézet Részvénytársaság
 Budapest, Üllői-ut 18.

Irodalombarátok

a kik előfizetőket gyűjteni
 készek, nagy jutalomban
 részesülnek fáradságukért

Révai Testvérek Irod. Int. Részv.-társaság könyvtárhelyettesítői, Budapeston.
 VIII., Üllői-ut 18. czennel megrendelem

JÓKAI MÓR ÖSSZES MŰVEINEK NEMZETI KIADÁSÁT
 100 kötetben, 2000 iven, vászon díszkötésben 250 frtot.

10	15	20	25	30	35	40	45	50	55	60	65	70	75	80	85	90	95	100
•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•

Fizetendő
Budapeston.A nem kívánt
módosítók
áthasználók.

Minden 10 részlet lefizetése után egy további sorosat szállítunk. A részletfizetések be nem tartása esetén sziveskedjék a csóg az esedékes összeget postal megbízás útján, a postaköltségek behajtása mellett, behajtani. A postai megbízás be nem váltása esetén a részletfizetési kedvezmény megszűnik és a teljes má vételére esedékesé válik.

Kelt

Alíráás és pontos cím.